

*El futur
és aquí.*

Salvador Illa i Roca

President de la Generalitat de Catalunya

Conferència pronunciada a les Drassanes Reials de Barcelona

14 de setembre de 2026

Generalitat de Catalunya

0. PRELUDI: EL FUTUR ÉS AQUÍ

Molt bona tarda a tothom. Sigueu tots benvinguts i benvingudes.

Gràcies per atendre la invitació a compartir aquesta trobada que hem volgut anomenar “El futur és aquí”.

Si volem parlar de futur, cal escoltar els seus protagonistes:

Gràcies Alba, Bàrbara, Ferran, Andrea, Elisabet i Lluç.

Gràcies per compartir la vostra experiència i el vostre talent.

Aquesta és una bona mostra del talent jove de Catalunya que avui ens representa arreu del món i que també creix a casa nostra.

Un talent al qual donem suport des de la Generalitat, un talent que té al seu darrere la força de tota Catalunya.

L'actitud d'aquests joves és la que hem de tenir per avançar: confiança, treball, determinació i alegria.

Crec que el seu exemple és una bona inspiració i per això hem volgut donar-los la paraula.

Celebro que ens reunim avui aquí representants institucionals i polítics de tots i cadascun dels àmbits de la societat catalana.

Celebro veure gent d'arreu del país: de Barcelona, de Lleida, de Girona, de Tarragona, de la Catalunya Central, dels Pirineus i de les Terres de l'Ebre.

I celebro també veure tanta gent jove i no tan jove, però amb la mateixa empenta.

Aquesta és la Catalunya que som: plural, diversa, treballadora, amb valors i amb imaginació.

Aquesta és la Catalunya que estimem i que compartim, el país que ens ho ha donat tot: família, amistats, valors, qui som, com som, com vivim i sentim, com aprenem i gaudim.

1. LA CATALUNYA QUE TENIM

Permeteu-me començar amb una pregunta senzilla: si avui poguéssiu escollir a quin lloc del món viure, quin país triaríeu?

Abans de respondre, us demano que alcem la mirada i que dibuixem mentalment el mapamundi amb els seus gairebé 200 països.

Prenguem consciència de la realitat global i del moment transcendental que viu el món.

Pensem en clau de qualitat de vida, de serveis, de paisatges, de clima, de llibertats, de valors, de patrimoni cultural i històric...

Jo tinc clara la resposta: Catalunya és el país on vull viure. És el meu lloc al món.

Un lloc que em permet valorar el que tenim i trobar camins per seguir millorant-lo.

Un lloc on escoltar tothom, ser autoexigents i revisar allò que fem, allò que hauríem de fer i allò que hem d'accelerar.

Soc optimista.

Catalunya és un lloc meravellós, on passen coses meravelloses:

Ho hem viscut amb l'esclat cívic de la Diada, unint el nostre present amb la memòria dels qui van celebrar-la ara fa 50 anys a Sant Boi de Llobregat.

Fou un moment històric carregat d'esperança. Expressió del catalanisme obert i integrador que reclamava llibertat i democràcia per a Catalunya, al

temps que proclamava fraternitat i solidaritat amb la resta dels pobles d'Espanya.

Solidaritat que ens defineix. Per això seguim liderant el trasplantament d'òrgans a tot el món, el gest més solidari de tots.

És a Lleida on hem creat el primer corredor sanitari d'Espanya per transportar medicaments amb drons fins a Tremp.

És a Martorell on fabriquem el primer cotxe elèctric 100% europeu.

Els catalans i catalanes posem la mateixa empenta per coronar la Sagrada Família que va enlluernar el món sencer amb la visita del papa Lleó XIV que per construir cada habitatge públic.

Per això som la comunitat autònoma on més habitatges públics s'estan construint:

Estem en màxims històrics: només al primer trimestre del 2026 ja hem construït 3.073 habitatges públics, que representen 6 de cada 10 del total de l'Estat.

Som un país de 8 milions d'habitants amb més de 4 milions d'espectadors al teatre aquest any 2025.

Empenta, perseverança i talent.

El talent que es mou per passió, per ideals i per compromís, com la passió, els ideals i el compromís de les recents Medalles d'Or de la Generalitat: Ferran Adrià i Caterina Biscari.

Som el país de les "Aitanes" i de les "Rosalies", del Toni Bou, del Marc Márquez, de l'Ousman Umar i de la Custòdia Moreno. De l'Antonio Díaz i de la Carla Simón. De l'Oriol Cardona i de l'Igualada Hoquei Club.

Som un país capaç d'acaronar el cel, com ens han demostrat els Castellers de Vilafranca descarregant el primer pilar de 9 amb folre, manilles i puntals de la història.

Som un país capaç de fer realitat tot allò que es proposa i capaç de superar qualsevol repte.

I en tenim molts de reptes, certament.

I benvinguts siguin perquè ara els afrontem amb tota la determinació per ser un país encara millor per a tothom.

Àmbits que durant massa temps no havien rebut ni els recursos ni la prioritat adients i que ara estem determinats a resoldre: l'educació, les infraestructures, l'accés a l'habitatge, els boscos o el nou model de finançament autonòmic.

2. LA CATALUNYA QUE VOLEM. CONTINUAR EL CAMÍ.

Vet aquí la diferencia amb el passat: no som aquí ni per lamentar-nos ni per buscar excuses, som aquí per transformar Catalunya.

¿Que potser s'ha arronsat mai Catalunya davant d'un repte?

¿Que no hem demostrat amb escreix la nostra capacitat d'actuar units per resoldre allò que realment importa?

Un país no es transforma d'un dia per l'altre.

Cap gran fita s'assoleix sense fonaments sòlids.

El camí per guanyar el futur mai no és senzill ni ràpid. Requereix determinació, valentia, generositat, imaginació i horitzons clars.

Per això necessitem situar definitivament la mirada en els pròxims 10 anys, tot convertint cada pas en una nova millora.

Atendre el present i preparar el futur.

Si ho fem així, ens adonarem que cada quilòmetre de noves vies de tren, que cada nou habitatge públic, que cada nova escola, que cada nou Centre d'Atenció Primària, que cada nova residència de gent gran, que cada hectàrea de bosc gestionada, que cada nova empresa que obre les portes, que cada nova feina que aconseguix un jove, que cada mosso d'esquadra que patrulla els barris i que cada euro d'inversió valen per dos:

un per recuperar el temps perdut

i l'altre per fer realitat el futur que mereixem i que ja és aquí.

Ens hem proposat situar Catalunya al lloc que li correspon al món.

El país no es pot tornar a distreure mentre el món es transforma al seu voltant.

Catalunya ha de liderar amb tota l'ambició els desafiaments en què està en joc la nostra autonomia estratègica i el nostre model de vida.

Canvi climàtic, canvi tecnològic i canvi demogràfic: aquí és on avui s'està jugant la partida del futur i on Catalunya ha de tenir les millors cartes.

Ho hem de fer sense complexos, amb la mirada ampla i amb la dimensió que ens pertoca: Europa.

Sense una Europa forta, estats, països i regions, seríem barques a la deriva en un oceà tempestuós.

Avui Catalunya torna a comptar a Europa perquè anem a Brussel·les a aportar idees, capacitat i iniciativa.

I també hi anem a defensar amb fermesa i arguments els nostres interessos, molt especialment l'oficialitat del català.

Recollint totes les preocupacions, reptes i propostes, de tots els sectors productius, de tots els sectors socials, de les famílies i les persones que componen aquest ric mosaic que és Catalunya.

Així lidera Catalunya: amb mà estesa.

I així recollim els fruits:

Hem augmentat un 25,6% la inversió estrangera captada entre 2023 i 2025, la qual cosa es tradueix en 5.708 llocs de treball. I ens hem fixat l'objectiu de captar 6.000 milions d'euros i crear 45.000 llocs de treball més fins al 2030.

Així liderem, partint de la idea de servei i de compromís, amb voluntat d'estudiar, de dialogar i d'escoltar totes les propostes i totes les crítiques que sumin, amb tres objectius que són la raó de ser de la Catalunya que volem i que demanen bona gestió, una administració al servei de tothom, i prioritats clares:

- Millor qualitat de vida per a tothom
- Més capacitat d'autogovern i d'acció del país.
- Defensa activa de la nostra cultura i la nostra llengua.

3. UNIR I SERVIR: EL NOSTRE COMPROMÍS DE CADA DIA

En aquestes Drassanes Reials erigides al s. XIII, l'11 d'abril del 2024, em vaig comprometre a unir i servir Catalunya com a president de la Generalitat.

Vaig exposar davant del país el meu compromís personal i polític de fer realitat un nou futur, d'obrir una nova etapa d'esperança a Catalunya i de millorar la vida de tots els ciutadans i ciutadanes: visquin on visquin, vinguin d'on vinguin, pensin el que pensin, parlin la llengua que parlin i sentin el que sentin.

El 12 de maig d'aquell any, els catalans i catalanes, exercint el seu vot, van decidir que una majoria progressista del Parlament de Catalunya m'atorgués el màxim honor i responsabilitat: esdevenir president del meu país.

D'aleshores ençà he viscut els dos anys més gratificants de la meva vida.

Per això, vull reiterar el meu profund agraïment al conjunt dels meus conciutadans i conciutadanes per aquest honor.

Vull respondre amb responsabilitat personal, amb compromís, amb optimisme, amb alegria. Amb bona política i bones polítiques.

I això requereix bons equips de treball, autoexigència i, sobretot, capacitat d'escoltar totes les opinions, de receptivitat i de sensibilitat per totes les mirades.

Estic satisfet del camí que anem fent.

Vull agrair als consellers i conselleres la seva feina i compromís incansables.

Vull agrair totes les aportacions, des de tots els pensaments, des del Parlament, des de totes les forces polítiques, des de les institucions, les empreses o des de persones concretes.

Vull agrair a cada alcalde i alcaldessa, als representants dels treballadors i dels empresaris, als representants de la societat civil, del món de la universitat, la cultura i l'esport, el treball conjunt i els acords assolits, que han estat molts i importants.

Hem posat el motor econòmic de Catalunya al màxim rendiment. Aquest motor no és només el Govern, ni és bàsicament el govern. Aquest motor és la societat catalana en conjunt.

Cada comarca, cada ciutat i cada poble amb la seva veu i la seva força.

4. FER BALANÇ ÉS DIBUIXAR EL FUTUR

Dos anys i escaig de presidència, de legislatura.

És un bon moment per fer balanç, però sobretot és un bon moment per mirar endavant.

Perquè el 12 de maig de 2024 el país va votar en clau de futur.

Els catalans i les catalanes van votar amb un anhel de futur, un anhel de normalitat i de convivència, un anhel per recuperar l'orgull de pertinença, un anhel d'esperança, un anhel per tornar a situar Catalunya al lloc que li correspon.

Dos anys després, em sento orgullós de poder afirmar que estem complint: avui Catalunya està més unida.

Catalunya no és un projecte “únic” ni d'una part, és un camí que volem caminar junts, perquè permet avançar en molt diverses direccions que sumen trajecte i que responen a la nostra diversitat que ens enriqueix i ens honora.

Avui Catalunya torna a ser un projecte col·lectiu per a tots els catalans i les catalanes.

Si a algú li sembla poca cosa, que faci memòria: no li cal anar gaire enrere per veure que quan les costures de la nostra convivència s'han esquinçat, Catalunya s'ha abocat al precipici.

Allò que ha fet gran Catalunya i que és el fonament de la nostra voluntat de ser, allò a què mai, mai, mai no podem renunciar és la unitat civil del poble de Catalunya.

Hem obert un nou horitzó d'estabilitat que ha permès el retorn a casa d'empreses importants.

Catalunya ha deixat enrere definitivament una dècada de paràlisi i divisió.

Avui Catalunya ho té tot per guanyar el futur que nosaltres, tots i totes, decidim.

Tenim institucions sòlides i de confiança.

Tenim un Govern que governa.

Tenim una societat més cohesionada i més dinàmica.

Tenim talent.

Tenim capacitat d'anticipar-nos.

Hem dotat Catalunya del **pressupost més ambiciós de la història de la Generalitat** (49.162 milions d'euros) i ens hem proposat executar-lo fins al darrer euro.

Tenim a les nostres mans l'oportunitat d'aconseguir **el millor sistema de finançament** mai assolit abans per Catalunya.

Tanmateix, no hi ha res automàtic. Cal ser encara més autoexigents, cal escoltar les opinions crítiques i totes les aportacions. Per continuar avançant caldrà, de ben segur, superar amenaces i obstacles.

És l'hora de fer més i millor. És l'hora d'eleva el llistó de la nostra exigència i excel·lència col·lectives.

Per assolir el futur que volem Catalunya necessita alliberar tota l'energia i el potencial de la societat, de l'economia i del talent catalans, que són extraordinaris.

I els estem alliberant.

Els alliberem quan impulsem l'ampliació de l'**aeroport Josep Tarradellas-Barcelona-El Prat**,

Els alliberem quan expandim els **ports de Barcelona i Tarragona**.

Els alliberem quan finalitzem l'**L9 del Metro**, l'**Estació de la Sagrera** i l'**Estació de Sants** mentre executem alhora **151 millores a Rodalies**.

Els alliberem quan després de tants anys licitem la **variant de Les Preses** a Olot o quan donem forma al **Campus Diagonal Clínic**, al **campus Trueta**, a l'**hospital Joan XXIII** i a l'**hospital Verge de la Cinta** mentre alhora millorem **57 CAPs**.

La llista és llarga.

És llarga perquè tenim molt clar el projecte de país i tenim molt clars els projectes.

Projecte de país en gran i projectes a escala humana.

Les persones i el sentit comunitari al centre de tot amb una identitat i una llengua compartides.

Volem un català viu, un català de la gent, un català dels llibres present a les fires més importants com la de Guadalajara o la de Torí el 2027, un català de l'escola i de la universitat, del lloc de feina i de les festes populars.

Cada vegada que sumem un nou parlant de català, renovem la il·lusió d'un projecte compartit engrescador, com a marc de la convivència.

Tot això, amb dues forces imparables, imprescindibles en el món d'avui per enfortir Catalunya: la unitat i l'esperança.

5. UN MÓN EN CANVI, UNA CATALUNYA PREPARADA

Hi ha moments en què la Història posa a prova els països i les societats.

En què la Història posa a prova la nostra capacitat per creure i imaginar el futur.

Avui som en un d'aquests moments.

Som en un moment de refundació global. I Catalunya està preparada.

En els segles XV i XVI, el Renaixement va situar l'humanisme al centre d'Europa.

En els segles XVII i XVIII, la Il·lustració va situar la raó com el far d'Europa.

En el segle XIX, el Romanticisme va omplir el cor d'Europa de passió.

En el segle XX, la cruesa de les guerres mundials, ens va ensenyar el valor de la pau i la democràcia.

Avui, un cop superat el primer quart del segle XXI, l'era dels avenços tecnològics sense precedents posa a prova la concepció mateixa de l'ésser humà.

En plena era de l'algoritme, en un món encaminat cap a una preocupant deshumanització i quan predomina la política extremadament divisiva i de confrontació, **la nostra primera responsabilitat, el nostre primer deure és recuperar l'ambició moral del projecte anomenat Humanitat.**

Situar la dignitat de la persona per damunt de qualsevol altra consideració, tal com ha assenyalat el papa Lleó XIV en l'encíclica *Magnifica Humanitas*.

Catalunya, que ningú ho dubti, és i serà pionera d'aquesta primordial Causa Humana i Humanista.

Enguany hem viscut l'estiu més tòrrid de la història a conseqüència de la realitat innegable del canvi climàtic: a Catalunya i a Europa.

El gran riu europeu, el Danubi, ha patit una sequera implacable. A mesura que les aigües descendien, el riu ens ha descobert els fantasmes del nostre passat en forma de vaixells de la Segona Guerra Mundial de la flota nazi que s'amagaven enfonsats sota les seves aigües durant més de vuitanta anys.

El Danubi, riu savi que acull en la seva llera el dolor i els anhels d'Europa, ens ha volgut enviar un avís, un recordatori.

¿Estem disposats a cometre els mateixos errors que va cometre la generació dels nostres avis?

¿Tornarà Europa a romandre indolent enfront de l'ascens dels nous extremismes?

¿Ens quedarem simplement en el lament, el diagnòstic i la indignació?

"El cor em sagna", ha expressat commocionada l'excancellera Angela Merkel.

¿Deixarem que els nostres cors també sagnin?

¿Ens creiem immunes a l'odi quan a casa nostra hi ha formacions polítiques que fan el fatxenda i es vanen d'identificar-se amb símbols nazis?

L'ordre internacional sorgit de la fi de la Segona Guerra Mundial s'està desfent, si no s'ha desfet ja del tot.

Els atacs a les Nacions Unides, al dret internacional o directament a la Declaració Universal dels Drets Humans ja no s'amaguen.

Occident, tal com l'hem entès i construït fins avui, és a dir, com una comunitat política estable basada en una aliança de valors i objectius compartits, està en risc.

El món viu una "ruptura", com ha expressat el primer ministre del Canadà, Mark Carney.

D'altres parlen d'una transició a un món de nou regit per àrees d'influència de les grans potències.

Ruptura o transició, el que és indubtable és que el món està canviant i no tornarà a ser el mateix.

Ara bé, encara no s'ha definit ni establert un ordre global alternatiu. En aquesta incertesa, alguns hi veuen perills. I n'hi ha, certament.

Jo soc dels qui hi veuen una nova gran oportunitat. Una nova oportunitat que, des de la responsabilitat i la bona política, recuperi “l'alegria de viure”, les garanties de l'estat del benestar, dels bons serveis públics, d'una administració al servei de la ciutadania i la defensa d'una democràcia de qualitat.

I Catalunya hi té molt a dir, molt a aportar i molt a guanyar.

Guanyarem si preparem el país des de la unitat.

Hi ha interessos perquè els catalans i catalanes estiguem dividits.

No els hi fem el joc. Apel·lo a totes les forces polítiques a preparar Catalunya per aquest món en plena refundació.

Tinguem-ho ben clar:

Res no està escrit. Res no és inevitable.

Ni la guerra, ni la injustícia ni la desigualtat no són inevitables.

El futur no és propietat de ningú. El futur és de tots i totes.

El futur no té per què ser dels més forts ni dels més superbs.

El futur serà dels que no tenim por d'escriure'l.

¿Estem disposats a deixar-nos arrossegar per la deshumanització, per una nova banalització del mal?

¿Estem disposats a caure en el derrotisme?

Catalunya no està disposada ni a callar ni a mantenir-se al marge.

Perquè tenim memòria, perquè hem après de la memòria per guanyar el futur.

Perquè els catalans i catalanes som gent de valors, amb una identitat i una llengua pròpies que són els fonaments de la nostra fortalesa.

Elevem l'ambició moral del país, elevem el sentit col·lectiu de Catalunya i elevem el llistó de l'exigència.

Catalunya ha d'estar present i ha de ser activa en tots els escenaris geopolítics i econòmics on s'està configurant el futur del món: Àsia, EUA i, naturalment, Europa.

Hem aconseguit que Catalunya hagi tornat al món.

Així ho vaig comprovar en primera persona durant el darrer viatge a Ucraïna amb l'alcalde Collboni.

Parlant amb els doctors de l'hospital pediàtric d'Ojmatdit, amb els veïns de Kíiv i amb el president Zelenski, tots em van transmetre el mateix: *"gràcies, Catalunya, per ser-hi."*

Catalunya i Ucraïna estem separats per 2.400 km. Pot semblar una distància immensa, però no ho és. És la mateixa distància que ens separa d'altres capitals europees com Oslo o Copenhaguen.

Des de Barcelona i la resta de ciutats i pobles catalans no sentim l'estrall de les bombes, però hem de ser conscients que el patiment i el sacrifici del poble ucraïnès és també el nostre.

El que està en joc a Ucraïna no és només el futur d'un país.

És també el futur d'una Europa basada en la llibertat, en la democràcia, en la cooperació entre pobles i en el respecte a les regles que ens hem donat.

Per això la defensa d'Ucraïna és també la defensa d'Europa i la defensa de Catalunya.

Per això el futur d'Ucraïna és el futur d'Europa.

Tampoc no ens oblidem de Gaza i del genocidi que pateix el poble palestí. Catalunya segueix i seguirà al costat de Palestina.

La verdadera autonomia estratègica d'Europa i, per tant, la nostra, està en joc a Ucraïna i en diferents punts del tauler geopolític:

¿Volem que la nostra economia depengui de l'estret d'Ormuz o volem disposar de la nostra pròpia energia?

Vet aquí la transcendència de l'aposta que estem fent per les energies renovables.

¿Volem dependre dels anhels conqueridors de l'administració Trump sobre Groenlàndia i l'Àrtic o volem protegir les nostres rutes comercials?

Vet aquí la necessitat de disposar d'uns **ports de Barcelona i Tarragona modernitzats i d'un aeroport Josep Tarradellas-Barcelona-El Prat** amb connexions intercontinentals.

¿Volem dependre dels interessos de les grans empreses tecnològiques o volem tenir la nostra pròpia capacitat de computació i d'una IA al servei del bé comú?

Per això volem fer possible, precisament, la nova **Gigafactoria d'IA de Móra La Nova** o el **futur centre punter de dades a Flix**.

El futur pertany als qui planifiquen amb dècades d'antelació, no als qui reaccionen quan la competència ja està decidida.

En el passat, les males decisions o la indecisió van sortir massa cares a Catalunya.

Però avui, Catalunya ha passat a l'acció.

En totes i cadascuna de les respostes i decisions que prenem avui estem decidint el futur.

Tenim una responsabilitat compartida i que, ahora, per a mi és el millor estímul: Catalunya, el país sencer, no pas el Govern sol, sinó el conjunt

del país, ha de prendre les grans decisions que dibuixaran la pròxima dècada.

6. LA CATALUNYA DE LA PRÒXIMA DÈCADA: EL FUTUR ÉS AQUÍ.

Catalunya ha de situar-se a l'avantguarda dels sectors econòmics en què s'està generant la prosperitat del futur: noves energies, noves tecnologies, noves indústries.

Catalunya ha de liderar la defensa i millora de l'estat del Benestar per afrontar els canvis demogràfics.

L'èxit de Catalunya depèn de mantenir-nos fidels als nostres valors i continuar sent una societat inclusiva.

El Govern estem demostrant que es pot generar prosperitat i, alhora, multiplicar la inversió social: 3 de cada 4 euros del pressupost a política social.

Estem repartint millor aquesta prosperitat: el PIB real per habitant ha augmentat un 4,2% en aquests dos anys i es situa per damunt de la mitjana de la UE des del 2024, per primera vegada des del 2019.

Catalunya demostra que podem i sabem i hem d'integrar a les persones nouvingudes i, alhora, crear més i millors llocs de treball: som més treballadors que mai i amb millors condicions que mai.

La millor dada que demostra el futur que estem fent realitat: per primera vegada des del 2016 som la CA amb menys atur juvenil, 8 punts per sota de la mitjana espanyola.

I tenim més alumnes que mai a una Formació Professional moderna i de prestigi.

El camí que hem recorregut aquests dos anys és positiu. És el camí correcte. Va en la bona direcció.

Ho he assenyalat a l'inici: Canvi climàtic, canvi demogràfic i canvi tecnològic com els tres grans vectors de futur.

Tots tres ens plantegen preguntes que afecten la vida quotidiana i que generen inquietud:

Com treballarem, com ens cuidarem, de quina aigua i energia disposarem, i quines oportunitats tindran els nostres fills.

A Catalunya tenim la capacitat i tenim el compromís de situar el benestar i la protecció de les persones al centre de cada resposta.

Canvi climàtic

Els països amb futur són aquells capaços d'adaptar-se al canvi climàtic, amb la prioritat de garantir-se energia verda.

Perquè el clima està directament connectat amb la base material de la nostra prosperitat.

Hem viscut la dècada més càlida arreu del món, amb una projecció que situa l'escalfament durant aquest segle uns 2,8° graus per sobre dels nivells preindustrials.

La temperatura mitjana anual a Catalunya ha augmentat +1,8 °C en els darrers 72 anys.

Acabem de viure l'estiu més càlid des que hi ha registres, amb incendis que incideixen sobre la salut, l'agricultura i l'activitat econòmica.

Avui em centraré en l'energia.

Hem d'accelerar la transició energètica.

La pregunta és: volem ser una Catalunya autònoma o depenent?

Jo vull una Catalunya autònoma i el més autosuficient possible en energia perquè vull una Catalunya pròspera i d'oportunitats.

No ens podem permetre no produir l'energia que consumim a les nostres llars, als llocs de feina, a les infraestructures del país.

Amb cada nova placa fotovoltaica que instal·lem, amb cada molí de vent que entra en funcionament, estem protegint el benestar de les famílies i els llocs de treball de les empreses catalanes.

En assumir el govern de Catalunya, érem plenament conscients que els resultats en matèria de transició energètica no estaven a l'altura del país. Érem a la cua. I això s'havia de resoldre de forma prioritària.

Estem augmentant la generació elèctrica amb energies renovables.

Hem gairebé duplicat la potència fotovoltaica instal·lada: de 373 MW el 2024 a 704 MW el 2026.

Hem posat en marxa el parc fotovoltaic més gran de Catalunya a **Alcarràs**.

Un projecte fet amb consens amb l'ajuntament, amb el compromís empresarial, amb el talent innovador i amb la cura del territori per fer-lo compatible amb l'activitat agrícola.

El salt endavant en energies renovables l'estem fent de manera curosa i exemplar.

Amb un mètode consistent a planificar, a dialogar amb tot el territori, especialment amb els ajuntaments. Això és justament el que fem amb el Pla Territorial d'Energies Renovables, el **PLATER**

Necessitem el 2% del territori per instal·lar energies verdes en benefici del 100% del país i de la seva gent.

D'altra banda, necessitem instal·lacions d'autoconsum arreu del territori, també en equipaments i edificis públics.

En el marc de les polítiques d'adaptació al canvi climàtic, em plau anunciar-los que el Govern posa en marxa el Pla Actualitza Clima per climatitzar tots els centres educatius públics i totes les residències de gent gran públiques de Catalunya.

Parlem de 2.530 centres educatius i 51 residències.

Ens hem trobat un parc de centres educatius envellit impropï de la Catalunya que volem. Més d'1 de cada 4 centres són anteriors a 1965 i pateixen anys de desinversió que els han deixat sense les condicions que mestres i alumnes mereixen.

Al curs 2030/2031 haurem climatitzat els 2.530 centres públics del país i les 51 residències de gent gran.

Demà mateix el Consell Executiu aprovarà el Pla.

Tenim calendari d'execució i pressupost: en total mobilitzarem 2.558 milions d'euros.

En les pròximes setmanes, convocaré els representants del món municipal per treballar de forma coordinada.

Canvi tecnològic

En un dels seus darrers articles, Bill Gates afirmava que *“per primera vegada, la IA pot reemplaçar i fins i tot superar la cognició humana”*.

Sens dubte, el poder de la IA se'ns està revelant com un poder sense límits.

La IA no és neutra, respon a uns interessos que no poden estar en mans d'uns quants ni per sobre del bé comú. “Desarmar la IA”, ens diu el papa

Lleó XIV, és a dir, sostreure-la de la lògica competitiva i del benefici com a únic propòsit.

Tenim el deure de traslladar aquesta alerta a l'àmbit polític i jurídic. És necessari un codi ètic compartit, consensuat i universal sobre la IA.

Això no vol dir anar en contra de la innovació tecnològica. Ben al contrari, significa promoure una ciència i una tecnologia al servei de tothom.

A Catalunya tenim clar que volem aprofitar al màxim les oportunitats.

Tenim una estratègia ambiciosa en IA: 1.000M € fins al 2030.

Cal actuar amb ambició i amb valors. Catalunya volem liderar una IA ètica i responsable.

No podem caure en la temptació del benefici il·limitat a costa dels llocs de treball.

La IA ha de servir per millorar el treball, per augmentar-ne el valor.

I a Catalunya serem pioners:

Demà mateix, el Consell Executiu aprovarem un pla per anticipar-nos, governar i aprofitar l'impacte de la IA en el mercat de treball.

Som conscients dels treballs de les institucions europees per a una regulació més exigent, però nosaltres no esperem.

Crearem el primer Observatori Català d'IA i Mercat de Treball.

També crearem un registre de sistemes algorítmics per saber on, com i per a què s'utilitza aquesta tecnologia.

A més, blindarem els drets laborals perquè cap decisió algorítmica actuï sense supervisió humana.

Acompanyarem les nostres PIMES amb suport econòmic i amb el projecte AINA, alhora que destinarem recursos a formar els treballadors amb més risc de ser reemplaçats

Tot aquest desplegament el governarem des del consens, donant veu a sindicats i patronals a través del Consell de Diàleg Social.

Catalunya obre un camí que estic convençut que seguiran la resta de països.

Canvi demogràfic

Canvi climàtic, canvi tecnològic i el tercer gran vector de canvi global: el demogràfic.

La població mundial continuarà creixent, però de manera desigual. El creixement de moltes societats africanes conviurà amb l'envelliment europeu.

Les Nacions Unides projecten que la població mundial podria arribar a uns 10.300 milions de persones a mitjans de la dècada del 2080.

A Catalunya, el creixement de la població i l'envelliment conviuran.

Som un dels països del món amb major esperança de vida: 84,4 anys. Això és bo: som un país de salut.

Les previsions situen la població de Catalunya en uns 8,94 milions d'habitants el 2050, dels quals el 28,7% tindria 65 anys o més.

Els països amb futur seran els que reforcin el seu estat del benestar per afrontar aquests canvis demogràfics.

Això significa entendre que viure més anys ha d'anar acompanyat de poder viure'ls millor.

Aquí també som pioners: el **PLA CURA** ja està reduint de manera molt important els terminis per rebre els ajuts a la dependència.

Tenim un objectiu molt ambiciós: ens vam trobar que l'espera per rebre els ajuts era de més d'un any. El compromís és reduir l'espera a 60 dies a finals del 2027.

Benestar també significa entendre que el nostre èxit depèn de mantenir la nostra condició irrenunciable de societat cohesionada.

Preservar el nostre sentit comunitari.

Res ni ningú no podrà trencar el valor suprem de la convivència que ha fet gran Catalunya.

No hi ha res més oposat al sentir i a la manera de fer dels catalans i catalanes que la xenofòbia i el racisme.

L'odi no genera cap solució, no construeix habitatge públic, no millora els barris, no construeix escoles ni obre empreses.

Hi ha una immensa majoria de catalans i catalanes nascuts aquí o vinguts de fora que, sense fer soroll, però amb constància, estan teixint vincles humans més forts i més sòlids: a les escoles, a les aules on s'aprèn el català, als mercats, als barris, a les empreses, arreu.

Catalunya necessita tots els ciutadans i ciutadanes, sense distinció d'orígens, cadascú amb la seva identitat de procedència, però amb voluntat d'incorporació i amb una identificació compartida en construcció, integradora, de projecte, de futur.

Això vol dir garantir oportunitats d'accés a un habitatge i garantir la protecció social en totes les etapes de la vida.

Ningú està fent més per l'habitatge que el Govern de Catalunya:

Hem accelerat la construcció d'habitatge protegit.

Estem complint el Pla 50.000.

Més de 2.000 joves han començat un projecte de vida amb el seu habitatge gràcies als Préstecs Emancipació.

Estem contenint els preus del lloguer sense afectar l'oferta: els preus han baixat un 4,7 % a Barcelona, un 1,3 % a les zones tensionades i un 0,9 %

a Catalunya, per sota de l'increment acumulat de l'IPC. Els municipis tensionats incorporen 24.518 habitatges permanents més al mercat de lloguer.

Ja estem fent realitat la Catalunya del futur en què l'habitatge és un dret efectiu i no pas un negoci sense límits.

Estem parlant avui del futur de Catalunya.

Si hi ha una paraula carregada de futur és EDUCACIÓ.

És un bon moment per recordar la màxima del president Maragall: "educació, educació i educació".

Al llarg de la nostra història, Catalunya ha estat pionera en l'excel·lència educativa.

Catalunya fou pionera a Europa per la seva aposta ambiciosa i sense precedents per democratitzar l'educació i convertir-la en un dret fonamental dels infants.

Enguany celebrem precisament el centenari del naixement de Marta Mata.

Comptem amb escoles i instituts més que centenaris.

Comptem amb mestres, professores i professors apassionats, preparats i compromesos.

Comptem amb alumnes amb ganes d'aprendre i amb famílies implicades.

Aquest govern està fent un esforç sense precedents en educació.

Un esforç pressupostari històric per millorar les condicions d'ensenyament i d'aprenentatge a les nostres aules.

Ho hem fet escoltant i cercant acords socials, conscients dels dèficits acumulats al llarg de més d'una dècada, en què l'educació no ha ocupat

la centralitat que correspon a un dels motors de progrés, cohesió i igualtat d'oportunitats de la societat.

Encara queda camí per recórrer.

Tots els canvis que he exposat impacten a l'escola, a les aules on els nostres fills i filles es preparen per al futur.

Tinc un convenciment: amb tota la comunitat educativa primer, però també amb el conjunt de la societat catalana compartim el més important: la voluntat de millorar el sistema educatiu del país.

Això no va de demostrar força ni de confrontar. Va de seure, de dialogar, de construir; i de fer-ho serenament i de bona fe tot generant corrents de confiança mútua en totes direccions.

De posar els alumnes per davant de tot.

Per això, com a president de la Generalitat, convoco, des d'ara mateix, el conjunt del país, a un debat sobre l'educació que Catalunya necessita.

No un enèsim de debat de diagnòstic.

Un debat per activar els compromisos de totes les parts interessades i implicades en l'educació, debat obert al conjunt de la societat i de les forces polítiques.

Un debat per passar a l'acció.

Un debat que ens dugui a assolir un nou gran consens de país per l'educació.

Un debat que posi objectius clars, que posi un nord i una raó a cada mesura, que centri de manera transparent quin ha de ser el veritable objectiu l'educació: reforçar els aprenentatges de l'alumnat, dels nostres ciutadans i ciutadanes del demà.

Un nou acord pel sistema educatiu que volem des d'avui i amb la mirada posada en la pròxima dècada.

Per això:

Primer: iniciaré en breu una ronda de trobades amb les forces polítiques amb representació parlamentària.

Segon: demanaré al Consell d'Educació de Catalunya que sigui l'instrument per a aquest debat, des del coneixement i el pluralisme que representa.

Tercer: em comprometo que el debat inclogui, ara sí, assolir el 6% d'inversió pública, tal com estableix la llei educativa aprovada pel Parlament l'any 2009.

Hem de portar l'educació catalana a l'excel·lència.

Hem de recuperar allò que és essencial i que és l'equipatge humà més preuat per tenir oportunitats i progressar a la vida, així com per conviure en societat.

Ens hi juguem el país que tindrem d'aquí a 10 anys.

7. FINAL: IMAGINEM LA CATALUNYA QUE VOLEM. FEM-LA POSSIBLE!

Vull acabar amb una invitació.

Us invito a imaginar la Catalunya dels pròxims deu anys.

Imaginar és comprometre's.

Recordem que res no és automàtic.

Cal escoltar, cal ser receptius a totes les mirades, cal cercar acords, però sobretot cal fer!

Cal governar amb decisió i fermesa, amb agilitat, amb sensibilitat, amb eficàcia.

Ho tenim tot per imaginar i fer realitat la Catalunya que volem:

Amb un sistema de salut i educació públics de màxima qualitat i accessibles per a tothom.

Amb el parc d'habitatge públic més gran que mai s'hagi aixecat.

Amb una **Ciudadella del Coneixement** al cor de Barcelona, el **Campus Trueta** a Girona i la quarta generació del **Sincrotró ALBA** a Cerdanyola del Vallès des d'on impulsarem nous avenços científics.

Podrem pujar al **Tramcamp** per admirar el llegat romà de Tarragona i treballar al nou **polígon Torreblanca** de Lleida que també disposarà de la nova estació de tren intermodal.

La nostra cultura brillarà amb més força encara i disposarà del hub audiovisual més important del sud d'Europa, el **Catalunya Media City**, i d'un **Museu Nacional d'Art** ampliat.

El català continuarà guanyant nous parlants, nous espectadors teatrals i nous lectors.

Us invito a sumar-hi el vostre projecte: a cada ciutat, a cada poble, a cada barri.

Cadascú ha d'aportar la seva contribució. Tots plegats hem de respondre col·lectivament al desafiament del nostre temps.

Tal com ens ha dit el president Pujol en el seu darrer missatge: "Tenim motius per a l'esperança, i la fe i optimisme s'encomana si hi ha ganes de ser i d'anar endavant".

També el president Montilla ens ha fet una crida a tenir "més optimisme i més confiança en nosaltres mateixos i en les nostres institucions d'autogovern."

Tot aquest futur és aquí, just a l'altre costat d'aquestes parets històriques de les Reials Drassanes.

Aquesta és la Catalunya que estem fent realitat:

Amb esperança, sense odi.

Amb confiança, sense por.

Amb optimisme, sense resignació.

Amb ambició, sense conformisme.

Amb generositat, sense egoisme.

Amb diàleg, sense imposicions.

Amb esforç, sense indolència.

Amb convivència, sense confrontació.

Amb acció, sense immobilisme.

Amb les mans, les veus i les idees de totes les persones que compartim Catalunya.

Amb consciència, amb responsabilitat i amb exigència.

Amb valors i amb raons.

El futur el guanyarem amb més i millor Catalunya que mai.

Moltes gràcies i visca Catalunya!